

* * *

Призори в сряда, 3 март, избухна бомбата, която промени необратимо бъдещето на Република Сантамора.

Мишената на атентата беше една от най-старите обществени сгради – Главният архив на Република Сантамора, внушително четириетажно здание от колониалната епоха, с каменни стени и големи прозорци на фасадата.

Беше след полунощ; в района почти не се движеха коли и не се мяркаха минувачи, с изключение на някой пиан, изгубил се по пътя към близките кръчми и бардаци.

Сигурно поради тази причина никой не забеляза сенките, които се появяваха и изчезваха като призраци по прозорците на сградата на Главния архив: четирима маскирани и облечени в черно мъже обхождаха мълчаливо едно по едно всяко от помещенията, сякаш познаваха всяка педя от тях. Почти не им се налагаше да поглеждат чертежа, който един от тях носеше, за да изберат колоните и да сложат на тях устройствата, които вадеха от едни черни торби.

На портала на сградата пети маскиран стискаше в едната ръка автомат, с който се целеше в изпадналия в безсъзнание пазач; в другата ръка държеше уоки-токи.

След като приключиха задачата си, четиримата нападатели отидоха при петия на входа. Без да произнесат нито дума, двама от тях вдигнаха пазача за раменете и го завлачиха по старинните каменни плочи на тротоара. Стигнаха до едно празно място на съседната уличка, където завързаха ръцете му и го оставиха проснат на земята.

Уоки-токито се включи. Мъжът, който го носеше, каза лаконично: „Готови сме“. После се отправи към уличката. Останалите вече го чакаха в един пикап.

- Отървахте ли се от пазача? – попита той, след като се качи.

Един от тях кимна утвърдително.

- Тръгваме – обяви той на групата.

Пикапът потегли, мина край огромната сграда и потъна в пустите улици на Милагрос, столицата на Сантамора.

Точно в два след полунощ силна експлозия разруши голяма част от колониалната сграда на Главния архив на Република Сантамора и огромно огнено кълбо обгърна това, което беше оцеляло. Точно срещу Архива, на отсрещната страна на двупосочната улица, се издигаше сградата, в която Агустин Монтиляно и Каролина Гихаро живееха заедно под наем. Беше жилищен блок в рустикален стил с няколко големи апартаменти, но на достъпна цена за средната класа и за специалистите, които, като Агустин, се опитваха да преживяват с ниските заплати, наложени от диктаторския режим на Северино Куевас.

Оглушителният гърмеж изтръгна Каролина Гихаро от леглото и тя падна на пода, оплетена между чаршафа и завивката.

Парчета от стъкла заваляха в стаята, а експлозивната вълна залюля етажерките и гардероба и те без малко да се стоварят върху леглото.

Зашеметена, Каролина опита да се раздвижи; с мъка координираше движенията си, ушите ѝ пищяха, а когато понечи да стане, прониза я силна болка в ръката. Допълзя до нощното шкафче и запали лампата. Раната кървеше обилно.

Превърза я криво-ляво с калъфката на възглавницата. Постепенно осъзнаваше положението, а това засилваше още повече объркването ѝ. Мислите ѝ се блъскаха хаотично в главата. Помисли си за Агустин; не беше в спалнята. Доколкото си спомняше, имаше дежурство тази нощ, но не беше напълно сигурна. Може би се намираше някъде в апартамента, ранен като нея. Извика името му, но не чу дори собствения си глас. Не знаеше дали се дължеше на това, че бе онемяла, или беше толкова оглушала, че не чуваше дори виковете си.

Затвори очи, желяейки всичко това да е някакъв кошмар, и заплака. След известно време, което ѝ се стори цяла вечност, спалнята се изпълни с червени и сини отблясъци, идващи от линейките, пожарните и полицейските коли, които пристигнаха на мястото на експлозията. Дано да дойдат за нея, помисли си тя, преди да изгуби съзнание.